

Băiatul visător

Lilia Manole

Pe timpuri visele se povesteau,
De teamă de -a nu fi uitate,
Și-n povestire, stelele continuau
A fi minuni nenumărate...

Cel care visu-și amintea,
Așa cum fu în noaptea plină,
Era un visător în lumea sa,
Avea un har, de-a dobândi lumină...

Trăia departe de Pământ,
Un visător, el sie își spunea,
Mergea cu ele-n al său gând,
De teamă că se vor schimba...

Își prinse visele de lună,
Cu umbră le întinerea,
Doar nevisarea să rămână
Pe-un alt tărâm , fără de stea.

Aici visa, cum clipocesc
Mici stele, ce abia se nasc,
ȘI aduna un cer copilăresc
De vise, ca într-un fantastic basm;

În zori, se sfătuiau-ntre ele,
Ce alte vise să mai cheme,
Pentru băiatul visător, din stele,
Îndrăgostit de cerul care cerne-

În fiecare noapte, vise de mătase
Și-ncet pe gene se opresc,
Iar visătorul nu vrea să le lase,
Să se închidă-n ochii lui , firesc...

Acum își cheamă visele trecute,
În astă noapte să-l cuprindă
De sufletu-i, cu gânduri multe...
A sa comoară palpitândă!..